

УДК 327.88(470)

Никалае Југа

Румунија

ОД НАЦИСТИЧКЕ АНТИСОВЈЕТСКЕ ДО ДАНАШЊЕ РУСОФОБСКЕ РЕТОРИКЕ

Сажетак

Као што је познато, у ноћи између 21. и 22. јуна 1941. године, нацистичка Немачка и њени савезници напали су СССР без званичне објаве рата, са огромном војском која је бројала више од три милиона војника, док је фронт прелазио 2.900 km, а протезао се од Балтика до Црног мора. На том фронту ангажовано је 7.000 артиљеријских оруђа, 3.600 тенкова и 2.700 авиона. Био је то највећи напад у читавој историји човечанства.¹ Повод за рат, формулисан према реторици нацистичке идеологије, била је потреба за „животним простором“ (*Lebensraum*); та концепција значила и оправдавала агресивни и грабежљиви рат, тј. покушај Немачке да у то време окупира, током војних операција, плодне руске земље и огромне природне резерве нафте и руда. Аутохтоно словенско становништво било је подвргнуто истребљивању као „инфериорно“, са расне тачке гледишта.

Кључне речи: русофобија, Запад, СССР, Други светски рат, фалсификовање историје

---

1 John Graham Royde-Smith, <https://www.britannica.com/event/Operation-Barbarossa>

УКРАТКО О СПОРАЗУМУ РИБЕНТРОП-МОЛОТОВ

Стаљин је дао све од себе да избегне рат са Немачком, или га бар одложи за неколико година, пошто СССР још није био довољно спреман за тако велику конфронтацију. После Минхенског споразума у септембру 1938, који је нацистичка Немачка потписала са Великом Британијом, Француском и Италијом, Хитлер је практично добио карт-бланш од западних сила да задовољи своје територијалне претензије изражене према Чехословачкој, те се могло предвидети да се овде неће зауставити. У оквиру Минхенског споразума, Чехословачка држава је потпуно уништена, а у њеном источном делу створена је мала марионетска држава Словачка. Следећи логику ових догађаја и да не би остао у изолацији, годину дана касније СССР је закључио „Пакт о ненападању“ са Немачком, а по узору на Минхенски споразум, како би разграничио међусобне сфере утицаја, чак и ако је идеолошка конфронтација између нацизма и комунизма изгледала непремостивом. Овај уговор је остао у историји назван по министрима иностраних послова потписника, као Пакт Молотов-Рибентроп (23. августа 1939.) Овај пакт, назван „Пакт о ненападању“, заправо је довео до избијање рата и ескалација територијалног ширења на обе стране. Хитлер је желео да се увери да га СССР неће напасти са Истока. После тога је Немачка објавила рат Пољској 1. септембра 1939. године и окупирао западни део ове државе, док је и СССР, на изричит захтев Немачке², а са намером да обнови границе бившег империје, две недеље касније (почев од 17. септембра) заузео источни део Пољске, територију насељену Украјинцима и Белорусима, и, потом је, поделио између Украјине и Белорусије. Затим се 1939. СССР утврдио на Керзоновој линији, коју је одредио Врховни савет Антанте у августу 1919. као границу између большевичке Русије и Пољске. Године 1919. у Русији је избио грађански рат, а Пољска је, искористивши ову прилику, померила границу 200-250 km источно од Керзонове линије, заузимајући

---

2 Keith Sword, *The Soviet Takeover of the Polish Eastern Provinces, 1939-41*, Palgrave Macmillan, 1991.

површину од 13.500 км², насељену (редослед је према бројности становника) Украјинцима, Белорусима, Пољацима и Јеврејима... Затим је 1940. СССР анектирао балтичке државе и повратио покрајине Бесарабију и Северну Буковину од Румуније.

На трвења између нацистичке Немачке и СССР-а није требало дуго чекати, упркос овом пакту. Први разлог је био **Бечки диктат**, од 30. августа 1940. године, усмерен против Румуније, по коме је Хитлер Мађарској уступио северну Трансилванију. Овај диктат је Хитлер наметнуо Румунији заједно са фашистичком Италијом, без учешћа па чак и без знања СССР-а. Стаљина су довели пред свршени чин.³ Наравно, Стаљин је помно пратио дешавања у обе земље, јер је сумњао у вези са јачањем немачких војних позиција у Румунији и Мађарској. Главни геополитички интерес СССР-а био је повезан са изласком његових бродова из Црног мора у Средоземно море и шире, а за то је био потребан одређени политички и војни утицај у региону мореуза. Сходно томе, Совјети су посматрали свој утицај у Бугарској као легитиман.

У међувремену, септембра-октобра 1940, Хитлер је распоредио у Румунији, очигледно на захтев румунске владе, такозвану „**немачку војну мисију**”. Званично оправдање, које је дао шеф румунске државе генерал Јон Антонеску, било је да је ова „мисија” имала за циљ да помогне румунској војсци у припреми њене борбене готовости. Међутим, у **мисији је било 890 официра**, чије се присуство могло оправдавати чињеницом да су били инструктори румунске војске, али је истовремено у Румунију **пребачено више од 20.000 немачких војника**, чије присуство у Румунији већ није могло да се оправда, осим да се схвати као фаза припреме за рат против Совјетског Савеза. Стаљин није крио незадовољство због немачког војног присуства у Румунији, упркос Хитлеровим уверавањима да је то ограничен контингент послат ради „обуке румунске војске“.⁴

3 *Nazi-Soviet Relations 1939 – 1941. Documents from the Archives of the German Foreign Office*, University Press of the Pacific, 2003, p. 180-181.

4 *Nazi-Soviet Relations 1939 – 1941*, op. cit., p. 206.

Међутим, како је приметио тадашњи румунски амбасадор у Москви Григоре Гафенку, „руски народ је осећао да искусан и опасан партнер жели да му одвуче пажњу пре него што га нападне.“⁵ Почетком следеће године, јануара 1941. Немачка је наставила пребацивање трупа у Румунију и Бугарску, под изговором да жели да спречи британски напад преко Грчке, а истовремено је почела да концентрише трупе у Финској, у непосредној близини границе са СССР-ом.

За Стаљина је био важан проблем Босфора и Дарданела, а у том погледу га је занимао и будући статус Турске и Бугарске. Он је сматрао да се приступ Русије мореузу може обезбедити само ако СССР склопи споразум са Бугарском да јој обезбеди безбедносне гаранције у замену за распоређивање совјетских трупа на бугарској територији како би совјетска страна могла да изврши појачан притисак на Турску.⁶ Молотов се обратио Хитлеру да обезбеди његов пристанак, али је Фирер одговорио да Бугарска није тражила совјетску војну помоћ. Тада Бугарска, која је 7. септембра 1940. од Хитлера добила тзв. четвороугао од Румуније, не само да није била заинтересована да тражи совјетску војну помоћ, већ је, штавише, приступила Осовини 1. марта 1941. године, након чега је под заштитом нацистичке Немачке окупирала огромне територије у северној Грчкој и Србији.

С обзиром на ове околности, СССР се окренуо Југославији да тамо успостави своје војне базе како би обезбедио приступ мореузима. Дакле, 5. априла 1941. године Совјети су закључили Споразум о пријатељству и ненападању са Југославијом. Немци су упозорили совјетску страну да не предузима овај корак, а 6. априла 1941. године, само дан након склапања совјетско-југословенског споразума, нацисти су извршили инвазију на Грчку и Југославију да би поништили све то што је СССР чинио да заштити своје интересе. Од тог тренутка

---

5 Grigore Gafencu, *Preliminariile Războiului din Răsărit. De la Acordul de la Moscova (21 august 1939) până la ostilitățile din Rusia (22 iunie 1941)* (Григоре Гафенку, Подготовка к Войне на Востоке. От Московского соглашения (21 августа 1939 г.) до боевых действий в России (22 июня 1941 г.)), București, Editura Curtea Veche, 2011, p. 319

6 [https://ro.wikipedia.org/wiki/Relatiile_sovieto-germane_\(1918-1941\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Relatiile_sovieto-germane_(1918-1941))

свима је постало јасно да се односи између Немачког Рајха и СССР-а померају ка рату, а када ће овај рат избити, било је само питање времена.

РАТНОХУШКАЧКА РЕТОРИКА НАЦИСТА

Инвазији на СССР претходила су вишеструка кршења совјетског ваздушног простора од стране извиђачких авиона немачке војске, који су вршили извиђачке летове и фотографисали железничке чворове и аеродроме, који су потом били изложени бомбардовању. Ове непријатељске акције совјетска страна је покушала да заустави преговорима и протестним нотама.⁷ Стаљин је 11. јуна 1941. обавештен да је 9. јуна немачка амбасада у Москви добила из Берлина упутства да „сакрије“ тајна документа (тј. да их спали) и да неприметно евакуише жене и децу немачког дипломатског персонала из Москве (тј. њихова евакуација).⁸

У ствари, рат је почео у ноћи између 21. и 22. јуна 1941. године, нешто после поноћи. Напад на СССР изведен је без објаве рата у правном смислу те речи. Треба рећи да је у Берлину у 03.00, немачки министар спољних послова Јоахим фон Рибентроп позвао Владимира Деказонова, совјетског амбасадора, који је стигао у 4.00, два сата након што су немачке трупе прешле совјетску границу. Министар Рибентроп усмено обавештава совјетског амбасадора да су „непријатељски однос совјетске владе према Немцима озбиљна претња, што се огледало у концентрацији руских трупа на западној граници Русије, што је приморало Рајх да предузме војне противмере“.⁹

У Москви се догодило потпуно исто, немачки напад био је мотивисан. Бивши амбасадор Румуније у Москви Григоре Хафенку је у свом извештају румунском Министарству спољних

7 Ibidem, p. 328.

8 Др. Константин Корняну, в: <https://www.aesgs.ro/in-zori-ei-nu-dormeau-atacul-preventiv-sovietic-si-replica-germana-din-22-iunie-1941-1>

9 Alesandru Duțu, *Armataromână de la Prut la Volga și înapoi la Prut, 1941-1944* (Александру Дуцу, *Румынская армия от Прута до Волги и обратно до Прута, 1941-1944*), Editura Lexon-Prim, Chișinău, 2015.

послова известио како су се одвијали догађаји, како је и сам сазнао од свог пријатеља, немачког амбасадора у Москви, грофа фон Шуленбурга: „У току ноћи је фон Шуленбург добио упутства из Берлина. У недељу (22. јуна) у 04.30, тражио је нову аудијенцију [код совјетског министра спољних послова]. Примљен је у 06.00 ујутро [то јест, четири сата након почетка немачког напада]. „Имам инструкције да вас обавестим“, рекао је амбасадор господину Молотову, „да је немачка влада, због неподношљивог притиска руских трупа на границе земаља које је окупирао Немачка, била принуђена да својим трупама изда наређење да отпочне војне операције“. Разумели смо, – одговорио је господин Молотов, – већ су бомбардовали градове Кијев и Минск. Да ли ово значи рат? Гроф Шуленбург, који није добио упутства да званично објави рат, ограничио се на понављање декларације на коју је био овлашћен. [...]. Народни комесар је нагласио да након политике пријатељства која је вођена у односу на Немачку није очекивао такав исход“.¹⁰

АНТИРУСКО ДЕЛОВАЊЕ И РУСОФОБСКА РЕТОРИКА ДАНАС

У јесен-зиму 1940-41. године Хитлер је покушао да блокира приступ СССР-у Медитерану тако што је војном акцијом окупирао одређени број земаља у региону и стационирао на десетине хиљада војника у свакој земљи. Он је мирно, преко „немачких војних мисија“, окупирао Румунију, Бугарску и Словачку, све у договору са тамошњим постојећим владама, након чега је војном акцијом окупирао земље које су му се супротставиле – Југославију и Грчку. Ова концентрација трупа у близини граница СССР-а заправо је била војна припрема нацистичке Немачке за напад на СССР. Затим, током Хладног рата, САД и Запад су 1949. године створили НАТО са наведеним циљем „зауздавања“, (containment) ширења комунизма на Запад.

---

10 <https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/molotov-romania-nu-avea-dreptul-sa-ruparacea-cu-urss>

Као противтежа НАТО-у, источноевропске социјалистичке земље су шест година касније, 1955. године, створиле Варшавски пакт. Међутим, након слома комунизма 1989-90-те година и после распада Варшавског пакта 1991, **НАТО, који више није имао оправдања за своје постојање, не само да се није распао, већ је, напротив, наставио своју војну експанзију до Исток, наводећи да је Руска федерација „агресивна“**. Ипак, да бисмо видели ко је заиста агресиван, прво ћемо морати да одговоримо на једноставно и здраворазумско питање: **ко је и у ком правцу покренуо војске?** Да ли се Руска федерација померила своју војску на границе САД, или су САД преместиле своју војску на границе Руске федерације? Када је совјетска страна питала о сврси „немачке војне мисије“ у Румунији, Хитлер је мирно лагао да је она имала за циљ само обуку румунске војске. Када су САД успоставиле своју војну базу у Румунији у Девеселу 2010. године, водећи страни и румунски политички лидери су такође, са истом ведрином, изјавили да ће „штит“ бити искључиво одбрамбени и да има за циљ да заштити Европу од иранских пројектила. Не држи ни аргумент да се Руска федерација понашала „агресивно“ јер је „анектирала“ Крим, пошто је америчка база у Девеселу створена пет година пре отцепљења Крима.

Пред напад на СССР, 80 немачких извиђачких авиона је ушло у совјетски ваздушни простор. „Од 27. марта до 18. априла 1941. извршено је најмање 80 летова немачких извиђачких авиона изнад територије Совјетског Савеза [...], а до краја маја 1941. – још 180 таквих летова, што је омогућило Луфтвафеу да заврши извиђање сваког аеродрома или војне базе у западном Совјетском Савезу.“¹¹ Слично, последњих година, било је на стотине пресретања америчких војних извиђачких авиона ЕП-3Е Ариес и Р-8А Посејдон у непосредној близини граница Руске федерације. Пресретање од стране руских војних авиона спречило је америчку летелицу да наруши руски ваздушни простор, али захваљујући опреми коју имају,

11 <https://www.aesgs.ro/in-zori-ei-nu-dormeau-atacul-preventiv-sovietic-si-replica-germana-din-22-iunie-1941-1>

ови авиони могли су да прикупљају информације са подручја до стотину километара далеко од тачке на којој су летели.¹²

Разлог за рат који је у ноћи 21. на 22. јуна 1941. покренула нацистичка Немачка, а за чије је покретање аргументе формулисао у Берлину министар иностраних послова Рибентроп, а у Москви немачки амбасадор Шуленбург, био је тај да је „концентрација руских трупа на западу граница Русије представља озбиљну претњу Немачкој“. НАТО је у јесен 2018. године у неким западним медијима „извештавао о агресивности Русије“, попут „Дојче велеа“ или „Франс преса“, а све у вези са такозваним вежбама „Восток-2018“, које је Русија извела од 11. до 17. септембра у источном Сибиру и Далеком истоку Русије.¹³ То што Русија изводи одбрамбене војне маневре унутар својих граница земље НАТО-а виде као доказ „агресивности“, али чињеница да САД и један број земаља НАТО-а померају своје трупе хиљадама километара и изводе офанзивне војне маневре близу Руске границе изгледа не потпадају под схватање „агресивности“. У случају да у блиској будућности избије војна конфронтација са конвенционалним наоружањем у Источној Европи између армија НАТО-а, с једне, и Руске федерације, с друге стране, САД ће бити спремне да се боре до последњег човека, што се разуме до последњег Украјинца и Румуна, после чега ће страни војни „саветници“ отићи кући. Не би то била нека новина, јер су то урадили западни војни „саветници“ и августа 2008. године, када је Грузија подстакнута да нападне Руску федерацију, због чега је имала само штету.

Као главни аргумент у прилог идеји агресивности Руске Федерације наводи се такозвана „анексија“ Крима. У ствари, у зиму 2013-2014, у Украјини је организована „Наранџаста револуција“, заправо је то био државни удар, али је стопа учешћа САД, уз огромне трошкове, у политичкој дестабилизацији Украјине била другачија у односу на оно што је причано. Није се радило о „демократизацији“ ове земље, већ о нечему сасвим

12 <https://www.rumaniamilitary.ro/avioane-de-recunoastere-si-supraveghere-vi>

13 <https://www.dw.com/ro/agresivitatea-rusiei-o-preocupare-major%C4%83-de-securitate-pentru-rom%C3%A2nia-spotmediaro/a-53897511>

другом. САД су намеравале да увуку Украјину у НАТО, све под изговором „руске претње“, а затим да заузму територију од великог стратешког значаја, посебно Крим, и тамо распореде војне базе НАТО-а. Крим је, као што је познато, био историјска територија Русије, а не Украјине и 1954. године, када је лидер СССР Никита Хрушчов пренео огромне територије совјетској Украјини, није очекивао да ће Украјина у будућности покушати да уђе у НАТО са свим овим историјским територијама Русије. Хрушчовљева филозофија је била да ове територије Русије остају руске, било да су формално административно унутар граница Украјинске Совјетске Социјалистичке Републике или Руске Совјетске Федеративне Социјалистичке Републике. Хрушчовљева идеја је била да ове територије остану власништво СССР-а, те није могао да предвиди да ће Украјина једног дана ући у савез са противницима Русије и да ће заједно покушати да уреде америчке војне базе на Криму. Пред овом опасношћу, која би могла да доведе до избијања светског рата, становништво Крима, где се 77% руског говорног становништва¹⁴, у потпуности покренуло на референдум, који је одржан 16. марта 2014. године, те са убедљивом већином (од 95%, према бројним западним изворима) гласало за повратак у Руску федерацију.¹⁵

Још један повод за окривљавање Руске федерације су наводни покушаји атентата које су руски политички кругови и специјалне службе планирале против бившег руског шпијуна који је издао своју земљу (случај Скрипал), или против руског држављанина који је дуго времена радио на дестабилизацији Русије изнутра (Навални). Тврдње су биле сумњиве од самог почетка. Како се то догодило, ако је реч о професионалним убицама којима су Руси манипулисали, а о посебно јаком отрову, фактичко убиство ниједног од оних који су били на мети ових акција није успело? Или је можда реч о провокацијама које су организовале специјалне службе супротне стране, о прављењу изговора за оптуживање Руске федерације? Не само да су чињенице упитне, већ и пратећа смушена и лицемерна

14 <http://2001.ukrcensus.gov.ua/eng/results/general/nationality/Crimea>

15 <https://www.foxnews.com/world/crimea-referendum-wide-condemnation-after-region-votes-to-split-from-ukraine>

реторика. Када су Сједињене Државе покушале да убију Џулијана Асанжа или Едварда Сноудена, због залагања за људска права на приватност и поверљивост преписке, није било говора о томе да Запад осуди Америку. Или када је Саудијска Арабија убила новинара у свом конзулату у Турској, онда није било говора о томе да САД и Запад осуде ову земљу, јер Саудијска Арабија сваке године купује десетине милијарди долара вредно оружја од Сједињених Држава.

У случају Наваљног, постоји неколико додатних сумњивих момената. Рецимо, зашто је Наваљни хоспитализован у Немачкој у војној болници, а не у цивилној болници неког престижног универзитета, са висококвалификованим медицинским особљем, којих је у Немачкој сасвим довољно? Зашто руским лекарима нису доступни резултати лекарских прегледа и анализа из Немачке? Тако се Русија „позива“ да се изјасни о питању за које не располаже документованим информацијама. Узимајући у обзир ове и многе друге околности, чини се да је друга хипотеза много вероватнија. Наваљни је, као и Јушченко и Сакашвили, неколико година живео у Сједињеним Државама, под маском студента на Универзитету Јејл, и врло је вероватно заврбован и послат назад у мисију у Русију. По повратку у Русију, Наваљни је са западним фондовима иза себе постао „непријатељ“ Путина, иако је на изборима добио мање од 1% гласова. САД и Запад су у то уложили милионе долара, али нису успели да дестабилизују Русију. Путин и руске службе нису могле бити ни најмање заинтересоване да Наваљни постане жртва међународне пажње. Дакле, много је вероватније да је покушај несмртоносног тровања дошао од оних који су га измислили и на то потрошили новац. Америчке службе су схватиле да мртви Наваљни вреди више од живог Наваљног и да ће он, пошто је постао жртва покушаја атентата, који се лечи у болници на Западу, имати много већи утицај од Наваљног, који може слободно да се креће по Русији, и нико на њега неће обраћати пажњу.

На крају, Руска федерација, као правни наследник бившег СССР-а, стално је била оптуживана и оптужују је и даље за то што је споразум Рибентроп-Молотов закључен 23. августа

1939. године. На 14. конгресу Комунистичке партије Румуније у новембру 1989. лидер румунских комуниста Николае Чаушеску захтевао је да се споразум поништи.¹⁶ Убрзо након тога, у децембру 1989. године, Веће народних посланика СССР-а одобрило је Резолуцију „О политичкој и правној процени Совјетско-немачког пакта о ненападању из 1939. године“, којом је осуђен тајни додатак Споразуму.¹⁷ Затим су на 80-ту годишњицу потписивања Споразума, 23. августа 2019. године, бројне источноевропске државе, чланице НАТО-а (поименце Пољска, Румунија, Естонија, Летонија и Литванија) потписале Заједничку декларацију, у којој су позвале све европске земље да делују као јединствени фронт против тоталитаризма (под „тоталитаризмом“ се подразумева актуелни политички систем у Руској федерацији) и безрезервно су осудили тајни додатак пакту Молотов-Рибентроп.¹⁸ Међутим, повратак на *status quo ante* у односу на Споразум значио би ревизију граница и, као и код сваке промене граница, неке стране би победиле, а друге изгубиле. И тешко је замислити да би се губитничке стране с тим помириле без започињања новог рата. Конкретно, ако би споразум Рибентроп-Молотов био поништен, Пољска и Румунија би добиле територијалне предности. Не би се радило само о једноставном враћању Бесарабије и Северне Буковине Румунији. Украјина би морала да врати Пољској више од четвртине своје садашње територије. Белорусија би тој истој Пољској требало да врати око 15% своје садашње територије. Наравно, такве промене и повратак на *status quo ante* далеко су од трезвеног односа према стварности. Која је онда сврха сталног негативног позивања на Уговор? Наравно, ради се о одржавању сталне атмосфере русофобије.

С руског превела Татјана Вучинић-Маљевић

16 <https://www.mediafax.ro/revolutie-30/revolutions-la-congresul-al-xiv-lea-al-pcr-ceausescu-a-cerut-anularea-pactului-ribbentrop-molotov-partea-a-iii-a-18602951>

17 https://www.znak.com/2020-05-27/v_gosdumu_vnesen_zakon_ob_otmene_dokumenta_osudivshego_pakt_molotova_ribbentropa_v_sssr

18 <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/80-de-ani-de-la-pactul-ribbentrop-molotov-declaratie-romania-polonia-tarile-baltice-cer-front-comun-impotriva-totalitarismului-1177189>

Николае Юга

Румыния

**ОТ НАЦИСТСКОЙ РИТОРИКИ,
НАПРАВЛЕННОЙ ПРОТИВ СССР,
К РУСОФОБСКОЙ РИТОРИКЕ
СЕГОДНЯШНЕГО ДНЯ.**

Резюме

Как известно, в ночь с 21 на 22 июня 1941 года нацистская Германия и ее союзники напали на СССР без официального объявления войны, с огромной армией, насчитывающей более 3 миллионов солдат, с фронтом, чья длина превышала 2900 км от Балтийского до Черного моря, располагая 7.000 артиллерийскими орудиями, 3.600 танками и 2.700 самолетами; это была крупнейшая кампания вторжения во всей истории человечества¹⁹. Причиной войны, сформулированной согласно риторике нацистской идеологии, была потребность в "жизненном пространстве" (*Lebensraum*); эта концепция означала и оправдывала захватническую и грабительскую войну, попытку Германии того времени оккупировать в ходе военных действий плодородные русские земли и огромные природные запасы нефти и полезных ископаемых. Коренное славянское население подлежало истреблению как "низшее" с расовой точки зрения.

Ключевые слова: русофобия, Запад, СССР, Вторая мировая война, фальсификация истории

---

19 John Graham Royde-Smith, в <https://www.britannica.com/event/Operation-Barbarossa>